

ринці та Ялисаветі, а в 1883. р. вступає до першої найкращої української трупи Саксаганського. Та зараз у 1884. році його заслано до Новочеркаська над Дін, де він і пробув майже три роки. Вернувши, газдував на своєму хазяйстві в Шепетівці, а від 1885. р. посвятився душою й тілом українській драматургії. З міста до міста переїжджав Карпенко з трупю Саксаганського та Садовського в характері актора й автора. Як актор уславився ролями старих дідів та характеристичних і гумористичних осіб, як автор — дав цілий ряд творів, між якими визначаються: «Бурлака», «Мартин Боруля», «Наймичка», «Безталанна», «Хазяїн», «Суєта» й її продовження «Житєйське море». Всіх драм і комедій є кілька десятків, видано їх досі в п'ятьох томах у Полтаві.

Карпенко Карий умер 1907. року.

«Суєта» — одна з його останніх, найкращих драм. Автор назвав її «картинами». Бо, справді, в цілїм ряді картин малює він у ній родинні відносини в сім'ї багатого українського селянина Барильченка, який виучував синів на урядовців і вчителів, сподіваючися з них на старість потіхи та слави, а діждався жалю і смутку, бо сини, вийшовши в панів, забули не тільки свій нарід, але й добрих батьків, до котрих поверталися тільки тоді, коли треба було грошей. На щастя, один із